

4 ägg Kuhmo	$11\frac{1}{5} 81$	$1) 59.9 \times 43.9$	$2) 57.9 \times 43.1$	$3) 57.6 \times 44.1$	$4) 57.2 \times 43$
4 „ Parkano	$27\frac{1}{5} 90$	$1) 61.4 \times 46.4$	$2) 58.9 \times 45.6$	$3) 57.9 \times 45.5$	$4) 57.1 \times 44.3$
3 „ Wampula kapell	$3\frac{1}{5} 90$	$1) 61 \times 47$	$2) 58.8 \times 45.5$	$3) 58.2 \times 46.4$	
3 „ Punkalaidun	$10\frac{1}{5} 88$	$1) 57.1 \times 42.9$	$2) 56.7 \times 44.3$	$3) 54.5 \times 43.1$	
3 „ Kuusamo	$30\frac{1}{5} 24$	$1) 58.3 \times 46.6$	$2) 57.5 \times 45$	$3) 56.8 \times 46$	
2 „ Kuusamo	$25\frac{1}{5} 24$	$1) 65 \times 49.4$	$2) 60.5 \times 49.4$		

Medeltalet för dessa 98 ägg är:

	58.7×45.2
maximum	65×49.4
minimum	51.8×44 (resp. 57.4×40.9)

Om vi antaga att 67° NB är Lapplands sydgräns — häradsgränsen börjar något norr om 67° — finnas i samlingen 13 lappländska ägg (i 5 kullar). Dessa äggs medeltal är:

$$59 \times 44.8.$$

Havaintoja linnustosta lehtimetsissä Latvian Schweitzissä.

ILMARI HILDÉN.

Sigulda eli n. k. Latvian Schweitzi sijaitsee noin puolentoista tunnin junamatkan päässä Riiasta Riika—Tallinnan rautatien varrella. Seutu käsittää verrattain laajan alueen. Nimensä on se saanut korkeista, syvien laaksojen erottamista vuoristaan joista huomattavimmat ovat Sigulda ja Krimulda. Alueen halki virtaa hiekkarantainen Aa-joki, jonka molemmin puolin yllämainitut kukkulat äkkijyrkinä, satakuntametriä korkeina kohoavat. Kukkulat eivät ole yhtenäisiä, vaan katkaisevat niitä lukuisat erosioonin kautta syntyneet äkkijyrkät laaksot, joiden pohjalla paikoitellen vielä virtaavat vuolaat purot. Molempien kukkuloiden korkeimmalla kohdalla sijaitsevat n. 700-vuoden vanhojen linnojen rauniot.

Seuraavassa esittämäni havainnot ovat peräisin eräältä 22 p:nä kesäkuuta 1925 tehdyltä retkeltä Siguldaan, ja koskevat ne ainoas-

taan alueen Siguldan kukkulan puoleista osaa. Mainitsemista ansaitsee myös, että havainnot eivät mitenkään ole tyhjentyviä — siihen ei lyhyt aika riittänyt —, joten kaikki tarkemmat yleisyysmerkinnät olen jättänyt pois.

Kukkulalla sijaitsevilla linnanraunioissa pesii lukuisasti *Coloeus monedula* naakka ja *Apus apus* tervapääsky sekä jonkun verran *Muscicapa striata* harmaasieppo.

Kukkulan rinteet ovat mitä ihanimpien, koskemattomien lehtometsien peitossa. Pääpuulajina on saarni; aivan yleisiä ovat sitäpaitsi jalot puulajit tammi, jalava, vaahtera ja lehmus. Lisäksi tavataan tuomea, koivua, haapaa, harmaaleppää, *Salix albaa*, kuusta ja mäntyä. Erikoisen maininnan ansaitsevat kauniit saarni-alikasvustot. — Pensaista tavataan *Rhamnus frangula*, *Lonicera xylosteum*, *Ribes*, *Crataegus monogyna* ja pähkinä.

Ruoho- ja heinäkasvullisuus on rehevintä, mitä ajatella saattaa. Mainittakoon tässä seuraavat lajit (luettelo aivan epätäydellinen): *Geum urbanum*, *Chelidonium majus*, *Majanthemum bifolium*, *Polystichum*, *Orchis lathifolia*, *Asarum europaeum*, *Phyteuma spicatum*, *Polygala*, *Rubus suberectus*, *Geranium* (useita lajeja), *Stachys* (useita lajeja) *Melica nutans* ja *Milium effusum*.

Linnusto on laji- ja etenkin harvinaisen yksilörikas. Ikävä vain, etten lyhyen ajan takia ollut tilaisuudessa sitä lähemmin tutkimaan, mikä varmaankin olisi ollut mitä mielenkiintoisinta. Kuitenkin muodostavat nytkin tehdyt havainnot tervetulleen lisän viime vuosina suorittamilleni tutkimuksille linnustosta eri metsätyypeillä.

Yleisimmät tuntuivat seuraavat lintulajit olevan:

<i>Hippolais icterina</i> kultarinta	<i>Sylvia borin</i> lehtokerttu
<i>Phylloscopus sibilatrix</i> vihreäkerttu	<i>Phylloscopus trochilus</i> pajulintu
<i>Luscinia luscinia</i> satakieli	<i>Fringilla coelebs</i> peippo
<i>Oriolus oriolus</i> kuhankeittäjä	<i>Muscicapa atricapilla</i> kirjo-sieppo

Vähemmän yleisiin tahtoisin lukea seuraavat lajit:

<i>Turdus pilaris</i> räkättirastas	<i>Columba oenas</i> uuttukyyhky
<i>Sylvia atricapilla</i> mustapääkerttu	<i>Turdus musicus</i> punasiipirastas
<i>Lynx torquilla</i> käenpiika	<i>Parus ater</i> mustatiainen
<i>Parus borealis</i> metsätiainen	<i>Dryobates minor</i> pikkutikka
<i>Pica pica</i> harakka	<i>Corvus cornix</i> varis
<i>Sturnus vulgaris</i> kottarainen	

Yllämainitut pika-havainnot antanevat jonkinlaisen käsityksen Siguldan rikkaasta luonnosta. Siellä olisi lintutieteilijöille — samoin kuin kasvitieteilijöille — yhdeksi kesäksi mitä mielenkiintoisinta tutkimusala.

Der „Karelische“ Buchfink. ¹⁾

Von IVAR HORTLING.

Während einer Reise nach dem See Äyräpäänjärvi $\frac{1}{5}$ 25 hörte ich den typischen Rulschton des Buchfinken von früh morgens bis spät abends, ebenso auf der Rückreise vielerorts: in Wiborg, Fredrikshamn, Wederlaks, Pyttis. Der Rulschton des ♂ ist derselbe Lockruf, wie ihn das ♀ und juv. hören lassen, nur gedehnter, klirrender und kräftiger. Er erinnert lebhaft an das zier der Fenster- schwalbe, auch an das trrr des Sperlings und wird ohne scheinbare Veranlassung ebenso oft wiederholt wie die Schleiftöne des Grün- lings und des Bergfinken. Am besten bringt man den Rulschton hervor, wenn man den Mund in Pfeifstellung bringt und drrr, drrr pfeift. Zu bemerken ist, dass derselbe Vogel welcher rulscht, auch den gewöhnlichen Finkenschlag hören lässt. Genau dieselben Rulschtöne hörte ich diesen Frühling in Luxemburg. In Südfinnland hört man den Rulschton auch, aber nur vereinzelt. So habe ich ihn in Helsingfors und Sjundeå gehört. Während einer Exkursion $\frac{28}{5}$ — $\frac{2}{6}$ 25 nach Mittelfinnland, Tavastehus—Kuhmois—Muurame—Jyväskylä—Laukaa—Kuusa—Konnevesi—Wiitasaari—Pihtipudas—Reisjärvi und von dort SW-wärts längs dem Suomenselkä (Lesti- järvi—Perho—Halsua—Alajärvi—Wirrat) hörte ich aber kein einziges Mal den typischen Rulschton. Auffallend ist, dass *die Karelischen Buchfinken so intensiv rulschen*.

In Deutschland ist der Rulschton des Buchfinken bekannt (Vgl. Voigt Excursionsbuch 9. Aufl. S. 137). Voigt schreibt l. c.: „ander- seits wird von manchen Beobachtern berichtet, dass die Finken in ihrer Heimat nie rulschen“.

Hartert (Vögel der pal. Fauna) schenkt den Rassen *Fringilla coelebs minor* und *tristis*, die als nordische Zugvögel in England

¹⁾ Vgl. O. F. 1924 S. 49.